

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **Y. I.**, nar., státní příslušnost ..., naposledy pobytem, trvale bytem, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort se sídlem Svatopluka Čecha 7, 695 01 Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2017, č. j. KRPB-205948-23/ČJ-2017-060023-SVZ,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 13. 9. 2017 (doručenou soudu dne 18. 9. 2017) a doplněním žaloby ze dne 29. 9. 2017 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2017, č. j. KRPB-205948-23/ČJ-2017-060023-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že se žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu

cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění a podle ust. § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, které nastalo dne 6. 9. 2017.

Žalovaná vycházela z následujících skutečností:

Dne 3. 9. 2017 ve 23:00 hod. v obci Veselí Nad Moravou u Night clubu Afrodita kontrolován hlídkou cizinecké policie žalobce, jenž na základě výzvy k prokázání totožnosti předložil ID kartu, která způsobovala podezření, že se jedná o padělaný doklad. Žalobce tak byl dne 4. 9. v 00:05 hod. na místě zadržen pro podezření z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny. Odborným posouzením specialisty na doklady cizinecké policie bylo potvrzeno, že se jedná o padělek. Po projednání trestní věci u Okresního soudu v Hodoníně byl žalobce dne 6. 9. 2017 v 11:15 hod. zajištěn a eskortován na služebnu cizinecké policie k provedení dalších úkonů. Téhož dne bylo se žalobce zahájeno správní řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění.

Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce popsal okolnosti, za jakých padělaný doklad získal. Dále dodal, že na území ČR nemá žádné příbuzné, jeho žena a dítě žijí na

Dle napadeného rozhodnutí žalovaná přistoupila k zajištění žalobce, neboť tento při svém pobytu na území ČR jednal v rozporu s morálními normami a chráněnými zájmy, které deklaruje zákon o pobytu cizinců. K neuložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců přistoupila žalovaná zejména z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR a zmaření správního rozhodnutí žalobcem. Z jednání žalobce je zjevné, že by v případě uložené povinnosti rozhodnutí o správním vyhoštění tuto nerespektoval. Žalobce svým jednáním dal totiž najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. Žalobce dle žalované neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Důvěryhodnost žalobce je dle žalované oslabena natolik, že by uložení zvláštních opatření bylo neúčelné, jednání žalobce vzbudilo obavu, že se na území ČR bude skrývat a tím mařit výkon rozhodnutí. Prokázání se padělaným dokladem je negativním jevem ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány, a aby se na území ČR zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.

Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaná přihlédla k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy žalovaná obstarává letenku nebo vyjedná průvoz cizince přes jiné členské státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát a komunikuje s domovským státem cizince, přičemž doba těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů.

Žalovaná dospěla k závěru, že v případě žalobce neexistuje překážka trvalé povahy, která by zabráňovala žalobce z území ČR vyhostit. Žalobce v protokolu o výsledku účastníka řízení žádné takové skutečnosti neuvedl. Taktéž bylo postaveno najisto, že žalobce na území ČR nemá žádné příbuzenské vazby, zajištěním tak nebude zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Rovněž žalovaná nezjistila, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce se domnívá, že žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí porušila ust. § 123b, § 124 a § 174 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č.604/2013 (Dublin III), § 68 odst. 2 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Porušení těchto ustanovení spatřuje žalobce ve skutečnosti, že napadené rozhodnutí je nezákonné, nepřezkoumatelné a je zatíženo závažnými vadami. Dále žalobce napadá nepřezkoumatelnost rozhodnutí v části odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce se žalovaná měla zabývat skutečností, že vydání rozhodnutí je nebo může být zásahem do soukromého a ekonomického života žalobce. Dále se měla žalovaná nedostatečně vypořádat s alternativními možnostmi k zajištění. Trestním příkazem již žalobce dostal trest propadnutí věci a vyhoštění z ČR v délce 2 let, což se žalobci jeví jako dostačující a přiměřený trest. K závěru žalobce namítá nepřiměřenost doby zajištění, neboť žalobce je držitelem biometrického pasu a zajištění za účelem správního vyhoštění na Ukrajinu v délce 30 dnů je v takovém případě zcela nepřiměřené. Ukrajina je dopravně dostupným státem.

Žalovaná k výzvě soudu dne 5. 10. 2017 předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kde uvedla, že shledala existenci důvodné obavy z maření výkonu správního vyhoštění spočívající v tom, že si žalobce opatřil padělaný doklad totožnosti a přestože měl pochybnosti o jeho pravosti, neváhal se jím prokázat při pobytové kontrole. Takové jednání oslabuje důvěryhodnost a spolehlivost jeho osoby, neboť jím žalobce demonstruje neúctu k právnímu pořádku a k povinnostem mu z něho vyplývajícím. Existence této důvodné obavy z maření výkonu správního vyhoštění současně vylučuje kumulativní splnění podmínek pro uložení zvláštních opatření spočívající v tom, že jejich uložení neohrozí výkon správního vyhoštění a že je žalobce zároveň bude schopen naplnit. Dále žalovaná dodává, že řízení o správním vyhoštění a řízení o zajištění ve smyslu zákona o pobytu cizinců na straně jedné a trestní řízení na straně druhé jsou zcela odlišné procesy a nejedná se tak o dvojí trestání. Délku zajištění žalovaná považuje za přiměřenou z hlediska časové náročnosti obstarání všech náležitostí a procesu přípravy realizace správního vyhoštění. Žalovaná uzavírá, že k porušení čl. 28 Dublinského nařízení dojít nemohlo, neboť dané nařízení se na situaci žalobce nevztahuje.

Soud si žádostí ze dne 10. 10. 2017 vyžádal od žalované sdělení, zda je žalobce stále zajištěn či již byl propuštěn ze zajištění, neboť napadeným rozhodnutím měl být žalobce zajištěn v době od 6. 9. 2017 do 5. 10. 2017. Dne 12. 10. 2017 žalovaná doručila krajskému soudu přípis, v němž uvedla, že rozhodnutím ze dne 3. 10. 2017 byla doba zajištění prodloužena od 6. 10. 2017 do 5. 11. 2017. Dne 13. 10. 2017 má být realizováno správní vyhoštění žalobce z území členských států EU leteckou cestou.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalované, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Krajský soud skutkový stav shrnul výše. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to ve vazbě na posouzení, zda žalovaná řádně posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření podle §§ 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a zda je zajištění v délce 30 dnů přiměřené.

Žalobce byl žalovanou zajištěn podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Žalovaná k uložení mírnějších opatření nepřistoupila předně z důvodu nebezpečí nerespektování právních předpisů ČR ze strany žalobce a zmaření správního vyhoštění.

Podle § 123b odst. 1 písm. a) až c) zákona o pobytu cizinců je zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.

Podle odstavce 2 tohoto ustanovení lze zvláštní opatření za účelem vycestování uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec nevycestuje v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince (§ 123b odst. 3).

Žalovaná konstatovala, že svým předchozím jednáním dal žalobce jednoznačně najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat. V kontextu skutečností, že se žalobce prokazoval falešnými doklady, by dle žalované bylo uložení zvláštních opatření neúčelné.

S těmito závěry se ztotožňuje i krajský soud. Uvedené závěry jsou přezkoumatelné a jsou v nich dostatečně zhodnoceny všechny zjištěné skutkové okolnosti jeho případu. Je nepochybné, že si žalobce opatřil falešné doklady, aby se vyhnul povinností spojeným

s legalizací pobytu na území ČR, ale hlavně aby mohl pobývat a pracovat v ČR. Jinými slovy za tímto účelem neváhal porušit zákony. Teprve poté, co se mu nepodařilo falešné doklady účinně při pobytové kontrole použít a vyvstaly důvodné pochybnosti o pravosti jeho identity, resp. jím předložených dokladů, odhalil žalobce svou pravou identitu. Dle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze použití některého ze zvláštních opatření paušálně vyloučit. Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností, včetně charakteru porušení těchto povinností (viz usnesení ze dne 28. 2. 2017, čj. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, bod 41). Z rozhodnutí o zajištění žalobce přitom plyne, že se žalovaná těmito hledisky zabývala.

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložením zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno lišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prvně zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, dostupné na www.nssoud.cz).

Žalovaná dostála povinnosti zvážit osobní a další poměry žalobce ve vztahu k nezbytnosti jeho zajištění a své úvahy přezkoumatelně vyjevila v rozhodnutí o zajištění. Uložení zvláštního opatření musí být upřednostněno před zajištěním cizince jen tehdy, pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak samostatnými důvody pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, a ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011-64, nebo obdobně rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 As 52/2013-34, vše dostupné na www.nssoud.cz).

Z výše shrnutého obsahu rozhodnutí žalované jasně vyplývá, že prokazování se falešnými doklady bylo jedním z důvodů zahájení řízení ve věci rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 1 zákona o pobytu cizinců], nikoliv důvodem pro zajištění za účelem správního vyhoštění. Skutečným důvodem zajištění bylo to, že v žalobcově případě nepostačovalo uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Z předchozího chování žalobce totiž vyplývá, že povinnost, kterou mu stanovuje Česká republika v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců – pobývat na jejím území pouze na základě platného cestovního dokladu a víza – nerespektoval. Žalobce nebyl v jakémkoliv kontaktu s orgány České republiky za účelem legalizace svého pobytu a jediným krokem k tomu, aby svůj pobyt zde

legalizoval, bylo to, že si opatřil padělaný doklad totožnosti. To dle názoru krajského soudu představuje dostatečně silné porušení veřejnoprávních povinností, které zakládá pochybnosti o tom, že žalobce bude schopen plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření.

Lze tak uzavřít, že se žalovaná námitkami žalobce zabývala přezkoumatelně a srozumitelně, neboť tyto závěry mají oporu ve skutkovém stavu zachyceném ve správním spisu a v zákoně a krajský soud se s těmito závěry ztotožnil.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že se žalovaná nezabývala přezkoumatelným způsobem přiměřeností dopadů rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Judikatura Evropského soudu pro lidská práva týkající se zásahů do práva na respektování rodinného a soukromého života zohledňuje zejména povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu; délku pobytu cizince v hostitelském státě; dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku a chování cizince v průběhu této doby; rodinnou situaci stěžovatele; skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně; počet dětí a jejich věk; rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen; rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; imigrační historii cizince; a věk a zdravotní stav cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99; Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99; Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09). Uvedená kritéria je třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti a porovnat právo jednotlivce na rodinný život se zájmy státu na ochranu veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

Předně krajský soud poukazuje na to, že žalobce žádnou překážku k vycestování na jeho straně v protokolu o výsledku účastníka řízení neuvedl. Pouze dodal, že jediným dopadem do jeho soukromého života bude skutečnost, že nebude moci pracovat v Evropě. Žalovaná tak poměry žalobce správně vyhodnotila, když konstatovala, že žalobce na území ČR nemá žádné příbuzenské vazby (rodina žalobce žije na) a nic nenasvědčuje tomu, že by v případě žalobce nemohlo být realizováno vyhoštění.

Krajský soud se také neztotožnil s námitkou žalobce týkající se nepřiměřenosti stanovené délky zajištění, neboť neshledal, že by délka zajištění stanovená napadeným rozhodnutím byla nepřiměřená. Žalovaná náležitě odůvodnila, proč považovala délku zajištění v trvání 30 dnů za přiměřenou. Při jejím stanovení přihlížela k průměrné době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy žalovaná obstarává nezbytné doklady a zároveň komunikuje s domovským státem žalobce.

Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Soudu je taktéž z jeho úřední činnosti známo, že zajištění cizince na dobu 30 dnů je standardní dobou k vyřízení nezbytných podkladů žalované ke správnímu vyhoštění cizinců, většinou však dochází k prodloužení zajištění. Dle zprávy žalované ze dne 12. 10. 2017 je navíc zřejmé, že k vyhoštění žalobce má dojít dne 13. 10. 2017, tudíž délka zajištění nebyla nepřiměřená, naopak bylo napadené rozhodnutí vydáno na kratší dobu, než bylo nutné a žalovaná tak musela přistoupit k vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění (dne 3. 10. 2017).

Na závěr krajský soud konstatuje, že žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí neporušila žádné z ust. § 123b, § 124 a § 174 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Nařízení Dublin III (na nyní projednávanou věc nedopadá vůbec), § 68 odst. 2 a odst. 2 správního řádu, čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 3 a čl. 5 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak bez bližšího konkretizování tvrdí žalobce v úvodu žaloby.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. října 2017

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně